

Όλα τα μάτια στραμμένα σε Σένα

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

image not found or type unknown

Ο τίτλος μας προέρχεται από τον 15ο στίχο του 144ου Ψαλμού που λέει: «Οί οφθαλμοί πάντων εις σέ ελπίζουν και σύ δίδως τήν τροφήν αύτών έν εύκαιρία»· δηλαδή οί οφθαλμοί όλων είναι στραμμένοι σε Σένα μέ ελπίδα και έμπιστοσύνη. Και Εσύ δίνεις σε όλα στην κατάλληλη ώρα τήν άπαραίτητη τροφή τους.

Τά μάτια όλων των όντων «εις σε ελπίζουν». Τί έλπίζουν; Ελπίζουν άναμφιβόλως νά βρουν τήν τροφή τους, δηλαδή νά τούς δώσεις Εσύ τροφή. Η λέξη «ελπίζουν» αυτό τό νόημα εκ πρώτης όψεως έχει εδώ. Όμως...

Όμως άν έρευνήσουμε μέ προσοχή, θά διαπιστώσουμε ότι υπάρχει πολύ μεγαλύτερο βάθος στό νόημά της. Και άς δούμε τό θέμα από τήν άρχή του.

Ανοίγουμε τό πρώτο βιβλίο τής Παλαιός Διαθήκης που λέγεται Γένεσις. Στην άρχή περιγράφει τή δημιουργία του κόσμου: «Εν άρχή έποίησεν ο Θεός τον ούρανόν και τήν γην. ή δέ γη ήν άόρατος και άκατασκευάστος». Ο Θεός δημιουργεί τό σύμπαν και μέσα σ' αυτό τή γη. Δημιουργεί βουνά, λαγκάδια, πεδιάδες, χαράδρες, γκρεμούς. Έπειτα όλα τά ζώα. Και τέλος τον άνθρωπο. Ο άνθρωπος είναι ο βασιλιάς τής δημιουργίας, τό υπεροχότερο δημιούργημα του Θεού και μαζί μέ τά ζώα βρίσκεται στή χαρά του παραδείσου. Μέσα εκεί τά πάντα είναι στραμμένα στον Θεό. Είναι όλα καλά λίαν... ως τή στιγμή που ξέσπασε ή φοβερή καταιγίδα. Η

πτώση. Καί αναπόφευκτα ή τραγική συνέπεια: ή έκδίωξη του ανθρώπου από τον παράδεισο. Η φύση όλη άκολούθησε τήν πτώση του ανθρώπου. Κατάληξη τραγική.

Άπό κείνη τήν ώρα αρχίζει ή ιστορία του πόνου και των θρήνων τής ζωής. Υποφέρει ο άνθρωπος, υποφέρει και όλη ή κτίση μαζί του. Υποφέρουν τά ζώα, τά ψάρια, τά πουλιά, τά πάντα. Υποφέρουν άκόμα και τά άψυχα, τά φυτά και τά δένδρα, οί βράχοι, οί κάμποι, τά βουνά. Υποφέρουν άπό σεισμούς, πλημμύρες, φωτιές: «Πάσα ή κτίσις συστενάζει και συνωδίνει άχρι του νυν»· ολόκληρη ή κτίση στενάζει και πονάει φρικτά έως τώρα. 'Ολόκληρη ή κτίση είναι υποδουλωμένη στη φθορά. Στενάζει και πονάει... αλλά και περιμένει...

Τί περιμένει; Περιμένει τήν έλευθερία της. Περιμένει «τήν έλευθεριάν τής δόξης των τέκνων του Θεου»· περιμένει να πάρει μέρος στην έλευθερία τής ένδοξης καταστάσεως των παιδιών του Θεου. Δεν περιμένει άπλώς. Έχει σφοδρή έπιθυμία, άναμένει μέ άγωνία, καρδοκεί μέ κομμένη τήν άναπνοή της να άντικρίσει τήν ένδοξη φανέρωση των παιδιών του Θεου: «'Η γάρ άποκαρδοκία τής κτίσεως τήν άποκάλυψιν των υιών του Θεου άπεκδέχεται» (Ρωμ. η' 19-22).

Νά λοιπόν τώρα τό βαθύτερο νόημα τής λέξεως «έλπίζουσι». Τά πάντα είναι στραμμένα στον Θεό και έλπίζουσι... Έλπίζουσι να τους δώσει τήν άναγκαία καθημερινή τροφή... Ναί, αλλά έλπίζουσι και τή λύτρωση των πάντων άπό τή δουλεία τής φθοράς και τήν κυριαρχία του θανάτου.

Και δεν έλπίζουσι ματαιίως. Διότι ή αρχή τής ιστορίας τής φθοράς είναι ταυτόχρονα και αρχή τής ιστορίας τής σωτηρίας. Ο Θεός εκλέγει τό λαό των Εβραίων για να τήν ύπηρετήσει. Μιλάει σ' αυτόν τον λαό μέ τους κατά καιρούς άπεσταλμένους Του. Μέ τους Πατριάρχες. Μέ τον Μωυσή, τους Προφήτες.

Έως ότου φθάνουμε στην Καινή Διαθήκη. Ο Θεός άναδεικνύει τή νέα Εύα, τήν Παναγία μας. Τήν άναδεικνύει για να φέρει στον κόσμο τον νέο Άδάμ, τον Κύριο Ίησου Χριστό, τον ίδιο τον ένανθρωπήσαντα Θεό μας. Έπαθε, πέθανε, άναστήθηκε. Άρχισε τήν άνακαίνιση των πάντων. Τώρα πορευόμαστε προς τή μία και μοναδική εκείνη μέρα τής Δευτέρας Του Παρουσίας, όποτε τά πάντα θα γίνουν καινούργια: ο άνθρωπος και ή κτίση.

Πορευόμαστε αλλά και ήδη μετέχουμε στη νέα κτίση. Η νέα κτίση είναι ή 'Εκκλησία και κατεξοχήν τό κέντρο τής ζωής τής Εκκλησίας, ή θεία Λειτουργία, ή «εύλογημένη Βασιλεία του Πατρός και του Υίου και του Αγίου Πνεύματος». Τό μυαλό του ανθρώπου εδώ σταματάει. Σ' όλο τον κόσμο νύχτα και μέρα προσφέρεται ή ζωή, ή Βασιλεία του Θεου Πατέρα, του Υίου και του Αγίου Πνεύματος. Τώρα άνοίγεται ο παραδεισιος τόπος και κάθε στιγμή ο πεσμένος

άνθρωπος μπορεί νά ανεβαίνει πρὸς τὸν τελικὸ τοῦ προορισμό. Συγχρόνως ἀνεβάζει μαζί του καί ὅλη τὴν κτίση. Ὁ ἄρτος, ἓνα νεκρὸ στοιχεῖο τῆς φρύσεως, ζωοποιεῖται, μεταβάλλεται, γίνεται σῶμα, καί τό κρασί αἷμα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ. Οἱ ἄγγελοι εἶναι παρόντες. Ὁ οὐρανὸς καί ἡ γῆ γίνονται ἓνα. Τό ἱερὸ Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας μᾶς κάνει ἀπὸ τώρα μετόχους τῆς τελικῆς καταστάσεως τῶν πάντων, μᾶς μεταφέρει στό τέλος τοῦ κόσμου.

Ὁ Ψαλμωδὸς λέει: «Οἱ ὀφθαλμοὶ πάντων εἰς σέ ἐλπίζουσι». Δέν γράφει, Ἐσένα βλέπουν, ἀλλά, σέ Σένα ἐλπίζουν. Τώρα μπορούμε νά πούμε: Ὅλα τὰ μάτια εἶναι στραμμένα σέ Σένα. Ἡ ὅλη δημιουργία Ἐσένα προσμένει.

Κι Ἐσύ, ὁ Δημιουργὸς καί ἡ ζωὴ τῶν πάντων, μέ τό στόμα τοῦ ἱερέα μᾶς λές: Κι Ἐγὼ ἐσὺ ἐπιμένω! Ἐλάτε! «Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης προσέλθετε»!

Προσέλθετε, ἐλάτε κοντά μου! Ἐλάτε ἐδῶ τώρα, προσέλθετε ὅμως καί στήν τελική σας δόξα, στή Βασιλεία μου. Εκεί ὅπου θά ἔχουν γίνει τὰ πάντα καινούργια... Προσέλθετε!

Πηγή: agiameteora.net